

НАЗИВ КЊИГЕ: „Судбина једног Чарлија”

ИМЕ И ПРЕЗИМЕ ПИСЦА: Александар Поповић

НАСЛОВ РАДА: „Судбина једног Чарлија“

Књига „Судбина Једног Чарлија“ је посебна. За мене је веома необична, јер се у њој говори о мачку Чарлију, коме је писац дао људске особине, па и његовој мами и тиме нам је показао какви људи заправо постоје. Чарлија је омацила жута мачка. Она је чувала масну kobасицу од мишева.

Мама мачка је желела да њен мали мачак постане бродски мачак. Желела је да њен син, мачак, види свет, те га је одвела у луку и ту оставила. У луци га је нашла девојчица Виолета, капетанова кћи, која му је наденула име Чарли. Живео је тако Чарли срећно на броду и представљао смешно позориште са својом најбољом другарицом Виолетом.

Све се то променило када су стигли у Напуљ, где се Чарли изгубио. У Напуљу су га узеле сестре Виолета и Маргарета, које су продавале шешире. Са њима Чарли није био срећан. Схватио је да све Виолете и сви људи нису исти.

Мачак Чарли се, потом, нашао у циркусу са новом другарицом Виолетом. У њему је уживао у представама. Забављали су и засмејавали децу, он и његова другарица, све док се једног дана није десила несрећа.

Чарли је поломио ноге. Постао је непокретан, те је због тога избачен на улицу. Био је тужан, болестан и гладан. На срећу, наишао је стари капетан који је познао свог Чарлија и пријатељски га је примио у свој дом. Остарели Чарли одмарао се на крову сећајући се својих авантура и свог бурног живота. И где чуда, Чарли је срео своју маму, сада остарелу жуту мачку. Када је чула да је њен мачак пропутовао свет и да је био срећан у животу, њеној срећи није било краја.

Ова књига је пуна авантура и узбудљивих догађаја. У многим тренуцима ми је било жао мачка Чарлија. Растужио сам се због несрећних догађаја који су му често кварили срећу. Знам да је писац, описујући тужне моменте, који су унећсрећили мачка, мислио и на несрећну децу којој се то дешава, али и на одрасле. Зато, ово није прича само о животу једног мачка, већ и о животу свих људи. Она нам казује да се наше потребе и знања мењају током живота.

У најранијим данима дете жели само љубав и нежност своје маме. Како расте, постаје радознано, жели дружење са другарима, упознавање света и људи. На том путу схвата да људи нису исти, има добрих и лоших. На крају

путовања човек је стар и болестан, остају му сећања и успомене. Успомене које га враћају у младост и срећне дане живота.

Књигу бих препоручио другарима, али и одраслима. Човек треба што више да путује кроз живот, да упознаје свет и људе. Тако ће у старости имати чега да се сећа и неће жалити за протеклим животом. Према старијим људима, нашим бакам и декама, треба да будемо нежни и пажљиви. Они су прошли пуно мука у животу, па нека им бар старост буде лепа колико је то могуће.

ИМЕ УЧЕНИКА: Марко Кнежевић 3/3

ШКОЛА: ОШ „Деспот Стефан Лазаревић“

МИРИЈЕВО, БЕОГРАД

НАСТАВНИК: Сања Ђекић